Ч. 41. Второк 7 марта (22 лютого) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Події в Росиї.

Маніфест царя до народу, указ до міністра справ внутрішних, Булиґіна і критичне положенє российскої армії в Манджуриї — то три великої ваги події, що зійшли ся майже на один і той сам день і звернули на себе всю увагу цілого сьвіта.

День 3 с. м. єсть памятним для Росиї. Сего дня припадали там роковини знесеня панщини в Росиї за царя Александра II., а хоч се ще не зробило селян зовсім свобідних і не зрівнало їх з иншими станами, то все-таки було то ділом великої ваги, котре записало ся глубоко в істориї российских народів. В Росиї до таких памятних днів привязують вагу і під деяким взглядом уважають їх за критичні. Критичною для Росиї, а по правді для российского чиновництва і верховодячих в нім кругів була й минувша субота. В Росиї знали вже на кілька днів наперед, що на той день лагодять ся якісь важні події, скоро би цар в памятний день 3 марта не заповів якихсь змін і скоро би впливаючі на него круги стояли уперто при своїм та не хотїли зробити ніяких уступок в дусї тих жадань, які висказала вся поступова і патриотична часть российскої суспільности, котра лиш в змінах дотеперішної форми правліня видить можливість якогось поліпшеня теперішних прикрих відносин в Росиї. На той день визначили були також і робітничі союзи відповідь на свої жаданя а кажуть, що й революцийна партия або т. зв. „боевая орґанізация“ визначила була сей день яко „остаточний речинець“ для здержаня своєї акциї. Российскі революционїсти у Франциї і в Швайцариї кажуть, що їх партия зовсїм вже прилагоджена до борби, що бомби і цїлі арсенали всїлякого оружия добре укриті і полиция їх не могла доси вислїдити. Полиция безперечно була повідомлена о тім, або бодай здогадувала ся, що заносить ся на щось великого, бо не бракло відзивів, котрі вказували на то, що вже найкрайнїйша пора, щоби завернути на иншу дорогу. Нема сумніву, що о тій ситуациї був і цар повідомлений і він знайшов ся тепер, так сказати би, межи молотом а ковалом, межи реакцією, котра дораджувала єму спиняти всїма силами весь свободолюбивий рух, а жаданями поступових кругів, котрі вказували на грозячу небезпечність реакцийного постутовання. Сю борбу реакциї з поступом в окруженю царя характеризують найлїпше ті вісти, які в послїдних часах надходили з Петербурга. Одного дня говорено, що цар готов до якихсь реформ в дусї конституцийнім, що поручив міністрови Єрмолову виготовити проєкт якоїсь конституциї, другого дня зараз заперечувано тому і доказувано, що всї ті вісти лиш чиста видумка.

Тота суперечність проявляє ся і в обох царских грамотах, які появили ся дня 3 с. м. яко в той роковий день, що мав рішати о найблизшій будучности российскої держави. В першій з них, в маніфесті царя говорить ся о всїм иньшим, лиш не о наданю якоїсь свободи, не о скликаню земского собору а не то вже о конституциї. Маніфест той був нїби ударом в лице всїх тих, що в своїх патриотичних і зовсїм оправданих жаданях домагали ся якихсь змін теперішного устрою державного. Цар назвав їх просто засліпленими людьми, котрі хотять розірвати звязь з минувшостию, збурити дотеперішний порядок державний, а замість него завести нову управу, котра не годить ся з основами российскої вітчини. Дальше взиває цар нарід до помочи в поборюваню внутрішного і вніщного ворога, пригадує, що лиш при спокійнім настрою всего населеня можна відновити духове житє народу, скріпити єго добробит і улїпшити порядок державний, а наконець молить Бога, щоби удїлив духовеньству сьвятости, правлячим і судам правди, народови мира, а законам сили для скріпленя — самодержавія для добра підданих!

З маніфесту того видко, що цар ще не мав анї думки відступити хоч би лиш на волос від своєї автократичної власти. Кажуть, маніфест той був уложений, коли не під безпосередним впливом Побідоносцева, то певно під впливом єго найщирійших приклонників. Нараз ситуация зміняє ся і цар самодержець

---

10)

Найменші держави в Европі.

(Після Фр. Шридера, Г. Гармсторфа, Р. Петермана і др. зладив — К. Вербин).

(Дальше).

Як грають в Монте Карльо?

Хто виграє в Монте Карльо найбільше? Безусловно банк, а то значить „Товариство для морских купелів і кружок чужинців в Монако“. А чи в Монте Карльо грають чесно? Коли се питанє відносить ся до самого банку, то відповідь на него єсть рішучо „так!“ Банк навіть не може грати нечестно, бо як для грачів так і для него суть так точні постанови, що він під оком множества грачів не може ніяк грати нечестно. Впрочім при столах гри і в салях в касині єсть тілько круперів і всїляких надзирателів та контрольорів, що хиба би они всї разом з дирекцією дому гри ба з самими акционерами а може навіть і з князем мусїли бути в змові, щоби могли грати нечестно, бо остаточно нечестна гра мусїла би таки вийти на верх, а се пошкодило би найбільше самому банкови. Впрочім на що би єму й придало ся грати нечестно, коли банк і без того має величезні, найбільші доходи. О розбитю банку, значить ся цїлого, не може бути й бесїди; можна хиба розбити банк лиш при однім або другім столї, а тоді настає на хвильку перерва, щоби банк міг знову наповнити свою касу.

Иньше дїло з самими грачами, коли розходить ся о відповідь на питанє, чи они чесно грають. Всїляко буває; звичайно грають чесно, особливо ті, що перший раз засїдають до гри. Але пристрасть дуже часто не знає ніяких границь і як всюди, так і при грі зводить на нечестну дорогу. Впрочім межи грачами знаходять ся всїлякі люди; побіч таких, що через цїле своє житє жили чесно, засїдають і найбільші дурисьвіти, котрі вступають до дому гри з тою надією, що і тут удасть ся їм банк обдурити, або навіть і прості, фахові злодії, котрі гадають, що й тут удасть ся їм інтерес зробити. Ось кілька примірів, як грають в Монте Карльо.

Побіч якогось панка сидить елеґантна, нічого собі, молода дама. Перед ними на столї стоять цїлі купи золота і банкнотів. Для більшої вигоди, щоби не дуже натягати рук по гроші, суть маленькі деревляні згортачки, подібні до малих кочерг. Рулета станула, панок виграв і сягає згортачкою та горне до себе купу гроший. В тій хвили відзиває ся до него єго хороша сусїдка; говорить і усьміхає ся та дивить ся єму сьміло в очи, а тимчасом её рука нїби махінально згортає гроші на купку і нїби „не хотячи“ загортає децщо і з єго гроший. Коли панок не спостеріг ся, то пропало; коли ж спостеріг ся, то звичайне перепрошенє: Pardon, monsieur! (вибачте, пане!) залагоджує непорозуміне. На якусь сварку або авантуру нема часу, бо рулета вже знову крутить ся. А тота елеґантна дама то звичайна злодійка, котра вибрала ся з Парижа на „сезон“ до Монте Карльо і пробує тут свого щастя не лиш в грі але й в иньший спосіб. Она знає ся добре на своїх людех і що хвиля зміняє своє місце та присїдає ся до иньших мужчин.

Але бувають і такі, що полюють на сам банк і стараю ть ся єго розбити хитрим способом. Істория дому гри в Монте Карльо знає богато таких случаїв а один із найголоснїйших то був слїдуючий, знаний під назвою „обманьства Ардіссона“. Каса банку стала до години о пів мілїона франків лекша. Той Ардіссон, молодий Анґлієць, приїхав був перед кількома роками до Монте Карлю з тим наміром, щоби ту спробовати щастя в грі хитро обдуманим способом. Коли вже добре розглянув ся у всїм, виїхав знову, щоби роздобути гроший і придбати спільників для своєї штуки. За кілька неділь приїхав він знову, але вже з двома дамами, що були повбирані дуже елеґантно після найновійшої моди і представляли ся дуже зручно як би якісь дами з великого сьвіта.

Одного дня по полудни увійшла тота трійка до дому гри і пустилась просто до столів, де грали в „Трант е Карант“. Ардіссон станув собі з одною дамою по однім боці стола, а друга дама нїби зовсїм незнакома замішала ся помежи иншими грачами і станула по противнім боці напроти своїх спільників. Як-раз скінчила ся була одна партия а крупє виймив

видає указ до міністра справ внутрішних Булиґіна, в котрім каже, що постановив від тепер покликувати до участи у виготовлюваню законів дозрілі сили суспільности, людий маючих довіре народу і вибираних народом, але рівночасно застерігає ся, що то має відбувати ся в історичній звязи з минувшостию і без нарушеня основних законів держави. В теперішну пору і ся маленька уступка царя самодержця хоч і з великими застереженями вже щось значить. Але мусіло стати ся щось важного, коли цар на ню рішив ся.

Маніфест царя був очевидно виготовлений у відповіди для „внутрішних ворогів“, але під впливом вістий з Манджуриї треба було якось забезпечити ся від тих ворогів і се мав зробити указ царя до Булиґіна. В послідних днях наспіли від ґен. Куропаткіна такі непокоячі вісти, що обава якихсь внутрішних непокоїв, обава вибуху таки справдешної революциї в цілій Росиї стала дуже велика. В хвили, коли се пишемо, не маємо ще докладних вістий з поля війни; але вже вчера розійшла ся була у Відни і Берлині чутка, що армія ґенер. Куропаткіна так як би вже й розбита. З Берлина доносять: „Ґен. Данилов дістав ся з цілим штабом до неволі. Японці здобули гірский перехід Кавтулін (Ґутулін), а Росияни уступають в формальнім переполосї. Японці дїставши нову поміч кинулись на змучених борбою Росиян і розбили цілий фронт російский під Кавтуліном. Страти Росиян величезні. Японці здобули 12 пушок і велику масу муніциї. Горби путилівский і новгородский дістали ся в руки Японців. Дивизия Ренненкампфа розбита зовсім. Росияни побоюють ся, що будуть мусіли уступити зі всїх позиций.“ Ся обава єсть зовсім оправдана, скоро би потвердила ся повисша вість і вість з Токіо, що Росияни потерпіли поражку під Сінмінтіном. Ся місцевість знаходить ся на заході від Мукдена, перехід Кавтулін на всході від манджурскої столиці, а путилівский горб в центрум російскої армії, а з того виходило би, що армія російска побита на цілім фронті. Але що ще гірше; розійшла ся чутка, що армія ґен. Куропаткіна знайшла ся в безвихідні́м становищи, бо Японці зайшли єї з заду і єсть обава, що відотнуть їй навіть відворот до Тєліна, взглядно до Харбіна.

Новинки.

Львів, дня 6-го марта 1905.

— З ц. к. краєвої ради шкільної. Перенесені окружні шкільні інспектори: о. Каз. Дуткевич з Горлиць до Рудок, Ів. Гофман з Жовкви до Скалата, Николай Недведский зі Скалата до Жовкви і Стан. Сливиньский з Рудок до Горлиць. — Потверджено установлене духовними членами окружних шкільних рад: оо. Івана Могильницкого в Городенці і Северина Метеллї в Чесанові. — Перенесені ґімназияльні суплєнти: Волод. Терликовский зі Львова до Стрия і Мих. Сенк з IV. ґімназиї до ґімназиї сьв. Анни в Кракові, а суплєнтами іменовані: др. Сал. Гандль в Дрогобичи, Ад. Контницкий в Бучачи і о. др. Ант. Ратушин (для лат. релїґії) в VI. ґімназиї у Львові.

— Доповняючі іспити зрілости з латиньского і грецкого язика, а також з пропедевтики фільософії для абітурієнтів реальних шкіл відбудуть ся в весняні́м речинци дня 15 марта.

— Нова женьска учительска семинария. Міністерство просьвіти позволило на відкрите приватної женьскої учительскої семинариї з польским викладовим язиком в Бучачи. Ту семинарию буде удержувати бучацкий відділ польского товариства педаґоґічного у Львові. Дирекцию семинариї обняв директор бучацкої ґімназиї Франц Зих.

— Новий уряд почтовий. Закритий часово уряд почтовий в Грабовій входить на ново в житє. До округа доручень того уряду приділені громади Грабова, Адами і Яблонівка і двірский обшар в Грабовій.

— Недостача паші. З Сокальщини пишуть: Наслідком посухи в 1904 р., що спалила землеплоди, в Сокальщині дає ся сильно відчувати недостача паші і збіжа. Паші нема у нікого і купити нема де, бо ніхто не продає. Худобу кормлять січкою, але в многих сторонах нема й соломи. Худоба схудла і на ярмарках повно єї за безцїн.

— Величезні обманьства, яких допускали ся висші зелїзничі урядники, викрито на сибірскій зелїзници. Урядники надавали приватні посилки як посилки державні, котрих зміст означували яко оруже. Гроші, які в той спосіб набували, ховали до власних кишень. Справдїшні державні посилки з оружем висилали лише тоді, коли було більше вагонів, а звичайно то оруже переховували в магазинах.

— Трансафриканьска зелїзниця. Як доносять заграничні часописи, межи Парижем, Берлином і Брукселею ведуть ся переговори в справі проєкту трансафриканьскої зелїзниці від Дар-ес-салям на німецкім побережу східної Африки до Лібрвіль над побережем францускої кольонїї Конґо. Перегори відносять ся до правнодержавних і міжнародних подробиць сеї справи.

— Заздрістний муж. Про ту траґічну подію, яка скоїла ся оногди в Станиславові, подають звідтам такі близші подробиці: Зелїзничий підурядник Хрощиньский підозріваючи свою жінку о любовні зносини з ким иншим, прийшов за нею на почту і домагав ся конечно листів, які она якраз відобрала. Почали сварити ся і дерти ся. Послугач почтовий Василь Балагутяк хотів їх витрутити, але в тій хвили Хрущиньский вияв револьвер і став стріляти до жінки. Коли она по першім вистрілї, ранена легко в шию, схилила ся, другий стріл поцілив послугача в саме око. В одній хвили Хрощиньский розірвав на собі одїж аж до тїла і впакував собі дві кулї в груди. Се все стало ся на очах многих людий, але так всї зі страху подеревіли, що ніхто не перешкодив. Оба мужчини вже померли. Хрощиньский підозрівав від довшого часу жінку о любовні зносини з одним капітаном, а траґічного дня приловив єї, як відбирала на почті два листи poste restante. Жінка ранена лише легко і тому єї житю не грозить небезпечність.

— Убийство матери. Двайцятилїтний паробок Захарій Дробот в Чорній на Буковині забагсего року в цьвітни побрати ся з одною сїльскою красавичкою і зажадав дня 26 лютого від матери Санхіри, щоби дозволила єму женити ся і відступила частину майна. Коли она сему рішучо спротивила ся, вибухла між сином а матірю сварка яка покінчилаcь тим, що Захарій ударив матїр по

карти з посудини стоячої на середині стола і зачав їх мішати. При тій роботі уважають і грачі і крупєри дуже пильно на то, як мішають ся карти. В сїй хвили звернув ся Ардіссон і єго товаришка до урядника дому гри, що стояв коло них з просьбою, щоби він пояснив їм правила гри. В тій же самій хвили їх спільничка на другім боці попросила урядників, щоби они виміняли їй банкнот тисяч франків на золоті гроші. Коли їй подали пятьдесять люїдорів завинених гарненько в папір, дама так якось незручно розвинула гроші, що они висипали ся на стіл і покотили ся на землю. Нещаслива пригода елєґантної дами зробила на хвильку загальний заколот. Всїх очи звернули ся в ту сторону, де розсипали ся гроші а служба кинула ся їх збирати і віддавати дамі. Але тота мала пригода борзо минула і гра розпочала ся на ново.

Ардіссон і обі дами ставили тепер найвисші суми і вигравали раз по раз. Де лиш поклали свої гроші, всюди їм щастило ся. Шість разів раз по раз, так сказати би, розбили банк а відтак вийшли з салї, забравши з собою більше як пів міліона. На дворі ждали вже на них карити і они посїдали та небавком виїхали за границю.

Якоїж штучки ужили Ардіссон і єго спільнички? Зовсім простої і загально знаної. Обманьство показало ся при кінци партиї. Старший крупє, що держав банк, набрав підозріня і казав оглянути карти. Показало ся, що в посудині на столї було о 84 карт більше як повинно бути. Один з крупєрів був підкуплений і помагав обманцям. В тій хвили, коли розсипані гроші наробили загального заколоту — то була лиш одна хвилька, але й тої було вже досить — поставив крупє на колоду карт другу зверха, уложену так, як мала іти гра, а заговірники знали тепер докладно, яка має вийти карта і відповідно до того ставили. Несовістний крупє пішов за то на кілька лїт до вязниці а від тої пори кождого дня зміняють взірці карт так, щоби можна легко пізнати, коли би між ними були якісь инші доложені.

Иншого хитрого способу ужив против банку Француз Дібоа. Касино видало було як раз красні, зовсім нові „пляки“, золоті монети по сто франків. На столах роздавано звитки тих монет по десять штук в однім завиненім в папір, залякованім і заосмотренім печаткою. Тих гроший навіть не розвивано, лиш плачено ними, як би штуками по 1000 франків. Дібоа поставив такий урядовий звиток і програв. Тоді попросив він крупєрів, щоби они дали єму назад той звиток за 1000 франків банкнотами, кажучи, що з тим звитком звязане єго щастє. Крупєри знають дуже добре, що грачі вірять у всілякі забобони, отже дали єму охотно той звиток єго щастя. Він програвав єго ще кілька разів, але за кождий раз грав при иншім столї. Нараз той звиток виграв. Крупє доложив до него другий. „Пардон!“ — сказав Дібоа. — „Я поставив 12.000 франків. Будьте ласкаві і отворіть звиток!“ Роздерли папір, котрий був зовсім по урядовому запечатаний і означений, а в нїм показала ся мосяжна рурка точно такої самої величини і ваги, що десять пляк, але в ній в середині було дійстно дванайцять банкнотів так зложених, що могли змістити ся в рурку. Крупє зразу не хотів заплатити за ту ставку, але банк остаточно згодив ся на заплату, припускаючи, що коли би Дібоа був програв, то рурка з банкнотами була би лишила ся при банку. Від того часу перестали уживати при грі гроший завинених в папір і заосмотрених в урядову печатку.

Або знов инший случай. В девятьдесяти роках минувшого столїтя спостерегла ся дирекция дому гри, що рахунок касовий за цілий сезон зимовий виказав о півтора міліона франків менше доходу, як попередної зими, мимо того, що тої зими було незвичайно богато гостий і що кілька столів рулетових і Трант е Карант виказували значні зиски. Дирекция постановила д.лятого доходити причини того дивного факту і поставила всї столи гри під дуже строгий догляд але зі звичайною собі зручностию і точностию так, що о тім не знали нічого ані грачі при ріжних столах, ані так звана „ґалерия“, то єсть люди, що лиш стоять при столах гри і приглядають ся а не грають, ані тота публика, що ходить для розривки по салях.

Вже по кількох тижднях могла дирекция із надходячих до неї звітів про всїлякі столи гри здогадати ся, що робить ся щось, що вказує очевидно на якісь факти, котрі проявляють ся дуже правильно, імовірно на основі якогось пляну, котрий держить ся у великій тайнї. Ужито зараз цілої армії тайних аґентів. Тих людий, з котрими після звіту крупєрів стояла в звязи якась правильність фактів, взято зараз під строгий надзір. Тайні аґенти ходили слїд в слїд за ними, коли они виходили з дому гри, не спускано їх ані в день, ані в ночи і так дирекция до чотирнайцяти днів мала всї нитки тої тайної, а дуже зручної орґанізациї в своїх руках.

При всїх столах з рулєтами сиділо побіч себе по двох панів, котрі що дня грали по кілька годин. Один зазначував і записував до книжки всї виграні і страти, був отже „книговодцем“, а другий ставив і забирав всї виграні гроші, був отже „касиєром.“ Одного дня всї панове при всїх столах грали на „червоне“ через цілий час, а другого дня грали знову на „чорне.“ Иньшим разом ставили всї тоті панове

голові сапою так дуже, що сконала на місци. Захарій пішов до Садаґури, понапивався трохи і сам зголосив ся до суду.

— **Самоубийство.** В Тернополи застрілив ся поручник від уланів, Стефан Гільд. Причиною самоубийства мали бути лихварскі довги.

Телеґрами.

Будапешт 6 марта. З Відня доносять, що ґр. Зічі був вчера на авдиенциї у Цісаря, котра тревала цілу годину і він висказав свої погляди політичні на внутрішне положенє на Угорщині. Погляди ті суть згідні з поглядами народної партиї. Монарх висказав бажанє, щоби Зічі взяв участь в залагодженю кризи.

Гельзінґфорс 6 марта. Сенат ухвалив вислати до царя адресу з жаданєм репрезентациї краю, щоби заведено назад давний законний лад в краю.

Токіо 6 марта. (Бюро Райтера). Маршалок Ояма окружає дальше величезним рухом росийску армію з обох боків. Фронт єго творить величезний каблук з основою на ріці Ша. Праве крило сягає аж до сторін на всхід від Фушун, ліве аж до сторін на захід від Мукдена. Ояма стісняє щораз більше лінії окружаючі армію ґен. Куропаткіна. Куропаткін старає ся всіма силами здержати похід наперед японьского войска, відпираючи атаки на росийскі крила і на центрум.

Мукден 6 марта. Прибули тут втікачі із сторін Сінмінтіна. Японці, котрі вчера під конець борби на західних горбах дістали ся до неволі, були так змучені, що вже не могли іти дальше ані стояти на ногах. Лежать они ледви живі під вартою. Стан їх єсть доказом, на яке страшне напруженє сил виставлені Японці в наслідок незвичайно скорого авансованя армії ґен. Ноґі.

Мукден 6 марта. (Бюро Райтера). Здає ся, що настануть надзвичайно несподівані події воєнні. Вісти, які одержали Росияни, доносять, що на фронтї росийскім були чинні лиш 3 дивизиї японьскі. Здогадують ся, що войска неприятельскі у величезній силї машерують на Телїн і що можливе єсть, що полученє з Хіною буде відтяте. В Мукдені настав оживлений рух. Всї дороги, именно же колові переповнені транспортами войска, стягаными з великим поспіхом, щоби ставити опір ґен. Ноґови. Вість о подіях, які від трох днів відбувають ся на правім крилї, з'електризувала армію росийску.

Ніючван 6 марта. (Бюро Райтера). Упадок Мукдена уважають за дуже близький. Вчера удало ся ґен. Ноґі відтяти відділ росийский, зложений з 4 сотень козаків і 26 пушок, котрий старав дістати ся до Мукдена. Японці побили єго і змусили уступити ся до Телїна. Инші висунені на перед відділи Росиян, котрі покликано до Мукдена для скріпленя, побили Японці також і они одержали приказ уступати до Телїна. Після послїдних звітів Росияни лагодять ся до відвороту з Мукдена і палять нагромаджені на тамошнім двірци зелїзничім запаси.

Льондон 6 мара. Кореспондент бюра Райтера доносить з головної кватири ґен. Куроского: Японці побідили незвичайно на другім боцї ріки Гун; они побили окремо дві прибувші недавно дивизиї XVI. корпуса. Росияни потерпіли великі страти; Японці забрали їм велику масу муниції.

на перших дванайцять чисел, а відтак знов на всї дванайцять послїдних і т. д. Отже всї тоті панове „працювали" після якоїсь наперед зробленої умови і ставили на однакові шанси виграня, а коли переставали працювати, то всї рівночасно, як би після якоїсь умови. Всї тоті панове при ріжних столах нїби не знали ся і не сходили ся з собою ані в салях реставрацийних, ані в присїнку дому гри, ані на променадах в Монте Карльо. Та й не відступали ся рівночасно від поодиноких столів, а вставали від роботи рівночасно з банком, коли він о 11-ій годині в ночи кінчив свою роботу при всїх столах.

Всї панове мешкали в Ніцци на окремих кватирах в ріжних сторонах міста. Що дня перед полуднем їздили з Ніцци до Монте Карльо тими поїздами, що звозили грачів до Монте Карльо точно на той час, коли отвирано дім гри, але по полудни не вертали нїколи до Ніцци тим самим поїздом. В Ніцци всї тоті пани сходили ся по вечери разом в однїй хорошій віллї, але не їшли разом, ані о однім часї лиш один по другім звичайно у відступах по пів години один за другим. Коли же виходили з тої віллї на ніч до своїх кватир, то так само не разом, лиш що пів години один за другим.

Щож робили они в тій віллї? Хто там в нїй мешкав? То були два італїяньскі богаті банкіри, що з тими панами, з кождочасним „книговодцем" і „касиєром" робили обрахунки і укладали пляни на слїдуючий день; постановляли н. пр.: Завтра будемо грати через чотири години на „червоне"! Розуміє ся, що банкіри давали їм гроші і установляли, які ставки мають они постепенно ставити. При тім підчас роботи в домі гри контролював „книговодець" „касиєра" а „касиєр" „книговодця." Оба банкіри були женаті і з своїми жінками приходили що дня до дому гри і там проходжували ся по салях і забавляли ся розмовою. Раз або другий приступали й до столів і там своїми дотепами про муки грачів та всїлякими жартами скорочували собі час, котрий, видко, немали чим лїпшим заповнити. Нїхто не видів їх нїколи в розмові з грачами при столї, ані не чув, щоби они розмавляли о способах гри і можливости виграня або програня. Здавало ся, що то якісь знатні люди, котрим богацтво позваляло шукати тут розривки лиш в тім, щоби дивити ся, як другі грають.

А все-таки були то підприємці, котрі своєю зручно придуманою орґанїзациєю забрали були від банку через своїх „книговодців" і „касиєрів" один і чверть міліона франків. То не були грачі, лиш розважні і холодно думаючі підприємці. Они не робили нїчого иньшого, лиш то само, що робив дім гри. Они через своїх людий використували банк, уважаючи лиш на то, щоби рахунки страт і зисків вирівнували ся, а з того мали такі самі зиски як і банк.

Коли дирекция дому гри все то розвідала, казала всїм тим панам відобрати карти вступу до касина, а обох банкірів та їх жінки попросила до себе. Коли їм тут представлено викриту їх орґанїзацию, подано обом банкірам зовсїм чемно до відомости, що їх люди не дістануть нїколи карти вступу до дому гри, але їм самим вільно входити до саль гри або й грати, бо дирекция акцийного товариства не може нїколи стерпіти того, щоби в їх домі якесь друге капіталїстичне товариство визискувало гру. Коли хотять, то нехай самі заложать другий дім гри.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск. Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
2·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. желїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).